



Arrest

nr. 137 871 van 3 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Antwerpen, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 17 juli 2014 tot niet in overwegingneming van een aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 augustus 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. DUPRÉ, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster treedt op 29 juli 2011 te Marokko in het huwelijk met een Belgische onderdaan.

1.2. Op 5 mei 2014 meldt verzoekster zich aan bij de administratieve diensten van de stad Antwerpen via het E-loket, teneinde een aanvraag in te dienen tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. Op 16 mei 2014 beslist de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen tot de niet-erkenning van dit in het buitenland afgesloten huwelijk en weigert hij dit huwelijk in te schrijven in de registers, en

dit na een negatief advies van de procureur des Konings te Antwerpen omwille van gewichtige en overeenstemmende omstandigheden die wijzen op een schijnhuwelijk.

1.4. De burgemeester van de stad Antwerpen neemt op 17 juli 2014 de beslissing tot niet-inoverwegingneming van de aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Deze beslissing, die verzoekster op 24 juli 2014 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 1, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag,

ingediend op 05/05/2014

door de genaamde [E. J. F.]

[...]

van Marokko nationaliteit,

niet in overweging genomen.

Reden van de beslissing :

De bloed- of aanverwantschapsband of partnerschap met een burger van de Unie is niet bewezen overeenkomstig artikel 44 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en van de formele en de materiële motiveringsplicht.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Verzoekster heeft via haar raadsman een aanvraag inschrijving ingediend via de geëigende weg in Antwerpen, nl. per e-mail bij het Centraal Loket.

Zij beriep zich op volgende bepalingen:

Art. 40ter.[1 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Art. 52.<KB 2008-05-07/33, art. 6, 033; Inwerkingtreding : 01-06-2008> § 1. [1 Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in

voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.]1

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van [1 zes maanden]1 te rekenen vanaf de aanvraag.

De procedure die verwerende partij diende te volgen is in artikel 52 van het Vreemdelingen-KB beschreven.

Verwerende partij heeft niet het recht om zomaar een aanvraag niet in behandeling te nemen.

Verwerende partij diende een bijlage 19ter te overhandigen omdat verzoekster haar paspoort en huwelijksakte had voorgelegd.

De beslissing is kennelijk onredelijk genomen.

Er wordt gemotiveerd dat de bloed- of aanverwantschapsband met de Belg niet is bewezen volgens art. 44 van het KB van 08.10.1981.

Art. 44 bepaalt:

De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.

[1 Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.]1

[1 Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie waarbij het familielid zich wil voegen, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren.]1

In casu heeft verzoekster een gelegaliseerde Marokkaanse huwelijksakte voorgelegd met een beëdigde vertaling naar het Frans.

In de bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd waarom deze naar Marokkaans en internationaal privaatrecht geldige huwelijksakte niet zou voldoen aan de definitie van art. 44.

Bovendien is de huwelijksakte gelegaliseerd en beëdigd vertaald.

Het middel is bijgevolg gegrond."

3.2.1. Wat de ingeroepen schending van de formele motiveringsplicht betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden

gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt aangegeven dat deze is genomen in uitvoering van artikel 52, § 1, derde lid van het Vreemdelingenbesluit en om reden dat de bloed- of aanverwantschapsband of partnerschap met een burger van de Unie niet is bewezen overeenkomstig artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit. Verzoekster geeft nog aan dat niet nader wordt gemotiveerd waarom de door haar voorgelegde gelegaliseerde Marokkaanse huwelijksakte niet zou voldoen aan de definitie van artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit, doch de Raad merkt op dat in casu verzoekster niet dienstig kan voorhouden niet te weten op welke grond dit door haar voorgelegde stuk niet wordt aanvaard als een geldig bewijs van de familie- of verwantschapsband.

Uit de feitelijkeheden die huidige zaak kenmerken blijkt zo op zeer duidelijke wijze, en verzoekster kon hiervan niet onwetend zijn, dat de burgemeester van de stad Antwerpen van oordeel is dat het bewijs van de verwantschaps- of familieband overeenkomstig artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit niet voorligt, omdat hij van oordeel is – in navolging van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen – dat de voorgelegde gelegaliseerde Marokkaanse huwelijksakte overeenkomstig artikel 27 juncto artikel 21 van het Wetboek van Internationaal privaatrecht niet kan worden erkend in België en deze niet rechtsgeldig is. Zo werd het advocatenkantoor dat verzoeksters belangen behartigt in het kader van de gezinsherenigingsprocedure via een e-mail gedateerd op 27 mei 2014 reeds in kennis gesteld van het gegeven dat de *“aanvraag om inschrijving van [...] niet behandeld [kan] worden aangezien er een negatief advies is”*. Hierbij werd vervolgens verwezen naar de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen van 16 mei 2014 waarbij deze de rechtsgeldigheid van de voorgelegde buitenlandse huwelijksakte in België niet erkende en dit onder verwijzing naar artikel 27 juncto artikel 21 van het Wetboek van Internationaal privaatrecht. Gelet op het gegeven dat verzoekster bij de Raad reeds een beroep ingestelde tegen voormelde e-mail, kan met zekerheid worden aangenomen dat zij van dit standpunt – alsook van de eerdere stellingname van de ambtenaar van de burgerlijke stand – kennis kreeg. Aldus blijkt duidelijk dat de burgemeester van de stad Antwerpen verzoeksters aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie niet in overweging nam omdat hij, in navolging van de ambtenaar van de burgerlijke stand, van oordeel was dat de voorgelegde buitenlandse huwelijksakte niet kan worden erkend in België en dit op dezelfde gronden en dit stuk om deze reden niet kan worden aanvaard als (geldig) bewijs van de verwantschaps- of familieband. De uitdrukkelijke motiveringsplicht gaat bovendien ook niet zover dat een overheid de motieven van de motieven van een beslissing zou moeten geven (RvS 18 september 2009, nr. 196.182), te meer nu dient te worden aangenomen dat verzoekster in deze reeds kennis had van de reden op grond waarvan verweerder in casu oordeelde dat de familie- of verwantschapsband niet was aangetoond en dit ook duidelijk blijkt uit de chronologie van de feiten in dit dossier. Het doel van de formele motiveringsplicht is aldus bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden weerhouden.

3.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoekster wenste een aanvraag in te dienen tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, en dit meer specifiek als echtgenote van een Belgische onderdaan. Verweerder weigerde deze aanvraag in overweging te nemen in toepassing van artikel 52, § 1, derde lid van het Vreemdelingenbesluit en dit omdat de verwantschaps- of familieband met een burger van de Unie niet is bewezen overeenkomstig artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit.

Artikel 52, § 1, eerste en derde lid van het Vreemdelingenbesluit stelt in dit verband als volgt:

“Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie bij het

gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

[...]

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.”.

Het artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit waarnaar in voormeld artikel wordt verwezen, bepaalt:

“De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.

Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie waarbij het familielid zich wil voegen, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren.”

Zoals reeds aangegeven, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de burgemeester van de stad Antwerpen het standpunt van de ambtenaar van de burgerlijke stand overneemt, en zich eigen maakt, dat de voorgelegde gelegaliseerde Marokkaanse huwelijksakte overeenkomstig artikel 27 juncto artikel 21 van het Wetboek van Internationaal privaatrecht niet kan worden erkend in België en op grond van deze vaststelling dat de rechtsgeldigheid in België van deze buitenlandse authentieke akte niet kan worden aangenomen, oordeelt dat deze voorgelegde gelegaliseerde Marokkaanse huwelijksakte niet dienstig kan worden aangebracht als bewijs van de verwantschaps- of familieband.

In de situatie dat de burgemeester van de stad Antwerpen oordeelt dat de rechtsgeldigheid in België van een voorgelegde gelegaliseerde buitenlandse authentieke akte niet kan worden aangenomen, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk of strijdig met de artikelen 44 of 52 van het Vreemdelingenbesluit voor waar deze vervolgens vaststelt dat aan de hand van deze buitenlandse akte het bewijs van de verwantschaps- of familieband niet wordt geleverd en de aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie weigert in overweging te nemen.

Artikel 52, § 1 van het Vreemdelingenbesluit voorziet zo dat de familie- of verwantschapsband dient te zijn bewezen opdat een dergelijke aanvraag kan worden ingediend. Dit bewijs dient met name te zijn geleverd overeenkomstig artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit, bepaling die voorziet dat in dit verband een geldig bewijs dient voor te liggen. Te dezen kan aldus worden aangenomen dat verweerder bevoegd is de rechtsgeldigheid in België na te gaan van de in dit verband voorgelegde bewijsstukken. Hij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR te weigeren wanneer hij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Het genoemde artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR vertrouwt de bevoegdheid tot ‘*de-plano-erkenning*’ immers toe aan ‘*alle overheden*’.

In de thans voorliggende situatie, waarin verweerder oordeelt dat geen rechtsgeldig bewijsstuk van de familie- of verwantschapsband voorligt, blijkt verder ook niet dat verzoekster zich in het kader van huidig beroep dienstig kan beroepen op de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit of van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.3. Het enig middel is, in al zijn onderdelen, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS